

„Torej ne dobim odgovora! E, znan vam je, pa se ga ne spomnite. Čujte! To je odgovor za oni čas v šoli, ko morajo drugi čakati, da ponavlja tvoj učiteljs teboj ono, kar si zamudil vsled nepazljivosti, vsled nemarnosti ali nagajivosti... Kdaj povrneš součencem one trenutke? Koliko lepega in koristnega bi se lahko naučili v tem času? Kdo vê, kaj bi jim vse koristilo? Toda ura zamujena, ne vrne se nobena.

Ko mi je Albin to razložil, je zginil, ne vem, kam; jaz sem se pa zbudil.“

Nihče se ni ganil; molk kakor sto metrov pod zemljo. Gospod Anton se odkašlja in se ozre po nas smehljaje:

„Ali mislite, da je to res?“

— Res, res! je zašepetala vsa šola, a tiho, boječe...

„Saj sem vam povedal prej, da sem tako sanjal.“

Še si nismo upali pogledati drug drugega. Veseli gospod je stvar pojasnil dalje:

„Upajmo, da je Albin res v srečnem kraju, saj je prejemši sv. zakramente prejel tudi milost božjo; mi vsi smo molili zanj, roditelji in znanci ga niso zabili. Skupno hočemo še danes moliti za njegovo dušo; tako mu ohranimo najlepši spomin; jaz pa želim, da ta spomin koristi vam vsem že na tem svetu. Kdor misli, da bi lahko dal odgovor za čas, po nepotrebnem izgubljen v šoli, dvigni roko!“

Mislite, da se je kdo ganil! Kakor vzdani smo obsedeli.

„Hranite umrlemu součencu blag spomin, hranite pa tudi spomin na najtežji odgovor pri sodbi. Boste, kaj?“

Obljubili smo soglasno in zdahnili svobodno vsi hkrati.

Veseli gospod je začel izpraševati; o, kako smo znali! In kakor ta dan, je zmanjkalo gospodu Antonu še čestokrat pozneje darov, s katerimi je obdarjal svoje marljive učence; zakaj doma je bilo treba samo še prebrati, ker v šoli smo pazili in poslušali, da je bilo veselje.

Pomagale so gospoda kateheta sanje.

M i s e l.

Visoko ptice leté
Čez strme goré,
Globoke vodé.
Kaj jim višine, doline,
Kaj jim morske globine?
O krajih sanjajo,

Kjer rože poganjajo
Po zimi.
Leté, hité!
Hiti za njimi
Moje oko, moje srce,
O prazne želje!

Stanko pl. Orlovič.

